

Slib

Modrá a šedivá místa vždy skrývají
tajemné sliby a přání svých dušiček,
kde řeka se dotýká vrcholu obzoru
a skály střeží slib milenců klisniček.

Proudy a přehrady, krajina bez vady,
rozkvetlé jabloně, modravý třpyt,
zasněné příběhy, tajemství zahrady,
jeden však u řeky nenašel klid.

Pomalé soukání a s hlavou složenou,
přivítal hřebec tu krajinu prozřenou,
na lukách, u řeky, na stráních bez vděky,
procházel raději, kde viděl dřív naději.

Proudy a přehrady, krajina bez vady,
došel až potoku, vedoucí pod luku,
kde dříve objímal, nejdražší z klenotů,
viděl v tom odraze, jen žalu temnotu.

Viděl v tom odraze maličké poníky,
co si tam od mala hráli na poutníky,
viděl tam klisnu, jíž život chtěl věnovat,
viděl ji usmívat, viděl ji bědovat.

Proudy a přehrady, krajina bez vady,
ten kousek štěstí, co osud jim vzal,
když v odraze třpytivém svou milou zval,
té, které u řeky slib milence dal.

Proud řeky, osudu, sebral jim čas,
těm kterým naslouchal tok řeky hlas,
hrdličkám rozmilým, zastavil na chvíli,
jen ještě naposled, aby se spatřili.

Proudy a přehrady, krajina bez vady,
objímal obrazy, ty snové odrazy,
své klisny zesnulé, co nenašla klid,
té, jíž tam nemohl složit svůj slib.

Na konci trápení, ponořil v blouznění,
ponořil hlavu svou pod hladinu ledovou
hlavu svou ztrápenou, skryl hory žal,
když své klisně nebohé smrtelný slib dal.